

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **A.R.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa

z art. 177 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 kwietnia 2018.,

kasacji pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt IX Ka [...] /17

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt II K [...] /15,

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć oskarżyciela subsydiarnego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 10 marca 2017 r. (sygn. akt II K [...] /15) A.R. został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 października 2017 r. (sygn. akt IX Ka [...] /17).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację na niekorzyść uniewinnionego wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając

przedmiotowemu rozstrzygnięciu rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

„- art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. poprzez szablonowe i enigmatyczne, a w konsekwencji nierzetelne rozpatrzenie zarzutów naruszenia art. 7 k.p.k., 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i 410 k.p.k., podniesionych w apelacji wywiedzionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego i niewystarczające w tym zakresie ustosunkowanie się do argumentacji skarżącego, a w konsekwencji zaaprobowanie rażącego uchybienia przepisom postępowania, polegającego na jednostronnej, sprzecznej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, ustaleniu stanu faktycznego w oderwaniu od zgromadzonych dowodów oraz naruszeniu zasady prawdy materialnej, które skutkowało uniewinnieniem oskarżonego A.R. od zarzucanego mu czynu zabronionego;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez nierzetelne rozpatrzenie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. podniesionego w apelacji pełnomocnika S.L., które to polegało na ocenie jedynie części okoliczności ujawnionych w toku postępowania sądowego oraz wybiórcze interpretacje dowodów, w szczególności opinii biegłego sądowego mgr inż. R.L. oraz biegłego sądowego mgr inż. A.G., a także poprzez niedostateczną analizę zachowania oskarżonego na podstawie zebranych opinii dotyczących przebiegu zdarzenia z dnia 21.09.2012 r. analizując w głównej mierze zachowanie S.L., co doprowadziło do subiektywnej oceny przebiegu omawianego zdarzenia oraz uniemożliwiło pełną kontrolę instancyjną;

- art. 7 k.p.k. poprzez samodzielne dokonanie przez Sąd II instancji przebiegu zdarzenia z dnia 21.09.2017 r. w oparciu o zeznania S.L. złożonych na poszczególnych etapach sprawy oraz zeznania świadka P.S., polegające na próbie odtworzenia położenia pojazdów pokrzywdzonego i oskarżonego względem siebie oraz ich uszkodzeń, co w konsekwencji doprowadziło do wniosków, iż S.L. mógł poruszać się ze znaczną prędkością i prowadzić brawurową jazdę a tym samym naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czym mógł przyczynić się do zaistnienia wypadku drogowego, podczas gdy taka ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nastąpiła wbrew wskazaniom wiedzy

i doświadczeniu życiowemu, co w naj najmniejszym nawet stopniu nie spełnia dyspozycji, wynikających z art. 7 k.p.k. oraz 2 § 2 k.p.k.

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nienależyte i uzasadnienie przez sąd Odwoławczy, dlaczego uznał za niezasadny zarzut naruszenia przez Sąd I instancji naruszenia art. 410 k.p.k. polegający na przyjęciu, iż w miejscu wypadku obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h.

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez całkowity brak odniesienia się przez Sąd Odwoławczy do zarzutu apelacyjnego, polegającego na zarzuceniu Sądowi I instancji naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania oraz oderwanej od całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego oceny dowodów polegającej na uznaniu, iż analiza prywatna nr [...] mgr inż. L.Z. nie jest wiarygodna i obiektywna jedynie dlatego, iż została sporządzona na zlecenie jednej ze stron postępowania, przez co nie została poddana należytej analizie, zaś jej wnioski nie zostały zestawione z wnioskami opinii powołanych przez Sąd biegłych sądowych, co w konsekwencji doprowadziło do niepełnej kontroli instancyjnej.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Kasacja pomimo swojego rozbudowanego petitum de facto sprowadza się do powtórzenia zarzutów apelacji (w zakresie opinii prywatnej, ograniczenia prędkości, czy też błędnego gromadzenia i oceny podstawowych dowodów w sprawie) bez ich modyfikacji na potrzeby specyfiki postępowania kasacyjnego. Pozostałe zarzuty generalnie sprowadzają się do zakwestionowania poprawności kontroli apelacyjnej w optyce art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. przez „szablonowe i enigmatyczne, a w konsekwencji nierzetelne rozpatrzenie apelacji”.

Należy przypomnieć, że wyrok uniewinniający A.R. uzasadniony był brakiem możliwości ustalenia, czy naruszył on reguły bezpieczeństwa w ruchu drogowym mające znaczenie w kontekście zaistniałego wypadku komunikacyjnego. Dysponowano bowiem jedynie zeznaniami oskarżonego, pokrzywdzonego i jednego świadka, a także dwiema opiniami biegłych (niekonkluzywnymi). Orzeczenie zostało oparte o regułę z art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Odwoławczy potwierdził, że możliwości dowodowe w sprawie zostały wyczerpane, a mechanizm art. 7 k.p.k. nie może już w żadnej mierze wątpliwości pojawiających się w sprawie usunąć, wobec czego utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji. Uzasadnił bardzo precyzyjnie swoją decyzję na s. 3-9 uzasadnienia wyroku.

Każdy zarzut apelacji został prawidłowo rozpoznany przez Sąd odwoławczy. Apelujący w zwyczajnym środku odwoławczym, gdy chodzi o zarzuty błędnej oceny złożonych w sprawie opinii biegłych nie przedstawił rozbudowanego wyводу na czym nieprawidłowości miałyby polegać. Zarzuty miały charakter raczej formalny (np. braku transponowania do uzasadnienia wyroku wyliczeń opinii biegłych). Sąd odwoławczy jasno wskazał, że przedstawienie wyników opinii przez Sąd I instancji jest adekwatne do problemu, którego dotyczyły i wynik operacji myślowych Sądu I instancji czytelny. W zakresie ustalenia ograniczenia prędkości Sąd odwoławczy wbrew sugestiom skarżącego na s. 7 uzasadnienia wyjaśnia, że oględziny miejsca wypadku pozwoliły na ustalenie ograniczenia. Z kolei w przedmiocie opinii prywatnej Sąd odwoławczy na s. 8 klarownie przedstawił swoje stanowisko dotyczące sposobu wykorzystania tzw. prywatnych opinii biegłych w procesie, które nie jest kontrowersyjne, a tym bardziej nie stoi w sprzeczności z powszechnym rozumieniem relacji art. 193 k.p.k. do art. 201 k.p.k.

Kasacja, jak to zostało już zaznaczone na wstępie, w zasadniczym stopniu powtarza zarzuty apelacyjne i de facto odnosi się nie do rozważań Sądu odwoławczego, ale do ustaleń Sądu I instancji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

a.ł.